

do nejvyšší zákonné hranice, k čemuž přirozeně jsou oprávněni, a ponechali by budoucímu uvážení, hodlají-li z ocenění takového sleviti.

Že budoucí takové snížení nemělo by pro ně žádné-
ho nebezpečného finančního důsledku, bylo již řečeno.

Tím však vyšinula by se praxe v odporu s ideou zákona, spočívající na fakultativnosti stabilisace a volným uvážením fatenta, chce-li a do jaké výše hodnoty své stabilisovati.

Projev univ. prof. Dra V. Hory na manifestační soudcovské schůzi 4. XII. 1927 v Praze.

Nemám mandát od nikoho k nějakému projevu, přišel jsem jako bývalý soudce a jako vysokoškol. profesor oboru, jenž je v nejtěsnější spojitosti se soudnictvím. Můj dojem z dnešní schůze je trpkost a úzkost. Trpkost z toho, co vidím a slyším a úzkost z toho, co bude. Soudce je osoba, které stát svěřil tu největší moc, ve sporech spoluobčanů vysloviti autoritativně, co je právo a zaručiti jeho uskutečnění. Slyším, jak tito mužové trpce si stěžují, že se jim samým nedostává spravedlnosti. To je trpký pocit pro každého přítele justice. Druhý zdroj této trpkosti je v naší bezmoci. Se všech stran se ujišťuje a mluví o sympatii k soudcům a o uznávání jich práce, ale pomoci prý se nemůže pro různé vlivy a proudy znemožňující i vládně nápravu. Mluvilo se zde o neodvislosti soudců. Neodvislost je paladiem soudcovského stavu, je jedinou zárukou důvěry v soudnictví a nyní čtu v resoluci dnešní schůze: »Víme, že při nynějším nedostatečném obsazení soudů a stát. zastupitelstev musilo by nastati úplné ochromení soudnictví se všemi hospodářskými a právními důsledky, kdybychom dodržovali přesně všechny předpisy procesních řádů a nepracovali na úkor svého zdraví a svých rodin skoro třikrát více, než bylo a jest naší povinností. Nemůže býti smutnějšího dokladu nevázanosti k právnímu řádu nežli skutečnost, že justiční správa to nejen zná, nýbrž i přímo žádá.« To se mne dotklo přímo bolestně. Zde sami přiznáváte, že nejste neodvislí. Jako přítel vám říkám, že máte na tom spoluvinu. Přiznáváte se k porušování procesních řádů, t. j. zákonů. Když si toho justiční správa žádá, jste ochotni porušovati zákon. Neodvislí soudcové se k tomu nikdy nepropůjčí! Není záruky, že zítra neporušíte i právo materiální. Chtěli jste ovšem dobré, chtěli jste přispět ohrožené justici zdolat hromadící se práci, mysleli jste, že to dovedete, ale situace ukazuje, že to je nemožno. Trpíte fysicky padající pod tíhou práce, ale trpíte jistě i morálně, máte výčitky svědomí. Jste vychováni v úctě ku zákonům a nemáte proto jistě radost ze své práce. Byla tu zmínka, že zaváděním samosoudcovství místo senátů ohrožuje se soudcovská neodvislost. Máme dnes ještě zákon předpisující i senáty a jak se v nich jedná? Jsou to ještě senáty, když dva členové jeho vyřizují zatím svou agendu samosoudcovskou a předseda jedná sám, když zatím dva členové přijdou do senátu ve 2 hodiny, ačkoliv tam měli být už v 9 hodin, když při formální poradě nevědí, oč jde? Vy sami si takto neodvislost podkopáváte! Justiční správa je tu velmi těžce obviněna. Ona prý zná, ale i žádá to porušování zákonů. Nepochybuji, že obvinění je pravdivé a nevím, jak to jednou zodpoví. Nejvíce na srdci mi leží otázka do-

rostu. Vychovávám jej a vykládám mu s láskou svůj obor, chci mu vštípit lásku k soudnictví, vysvětluji jeho přednosti, vybízím k práci pro budoucnost a schvaloval jsem vždy volbu těch, kteří chtěli jíti k soudu. Nemám už odvahy schvalovat to dále. Moji žáci přicházejí pak ke mně z praxe a já to cítím jako výčitku, když mi praví: »Pane profesore, ono se to u soudů dělá docela jinak než jste nám vykládal, nám se to tam nelíbí, nám se to hnuší, my nemáme co pochytiti, my se nemůžeme nic naučit, my tam děláme jen stroje.« Ztrácejí lásku i chuť k povolání, když od 8 hodin ráno do pěti odpoledne dělají jen písaře a bez oběda vyčerpání vrací se domů. A to doporučoval jsem vždy ty nejlepší k téhle službě! A na tom přece mnoho záleží, aby k soudu šli právě ti nejlepší. A z toho ta moje úzkost. Nepřijde-li náprava včas a vydatná, bude soudnictví upadat dál a dále, ledy se budou prolamovat vždy více, až nastane katastrofa. V krisi už jsme a nutno hledat cesty, jak zabránit té katastrofě. Apeluji na všechny směrdatné činitele o pomoc. Nedostáčí projevovat soudcům sympatie, třeba energického činu a to bezodkladně!

Rozhodnutí nejvyššího soudu.

Člen věřitelského výboru v konkursním řízení nemá práva stěžovati si do usnesení konkursního soudu, jímž byl zproštěn svého úřadu jako člen výboru.

(Rozhodnutí nejvyššího soudu ze 7. září 1927 RI 762/27. Krajský soud v Chebu K 13/25.)

Na návrh správce podstaty a tří členů věřitelského výboru zbavil krajský jako konkursní soud JUDra T., advokáta, člena věřitelského výboru, tohoto jeho úřadu.

Ku stížnosti jeho zrušil vrchní zemský soud v Praze jako soud stolice druhé rozhodnutím z 18. července 1927 R IV 303/27 usnesení to, návrh zmíněný zamítl. Odůvodnění: Podle § 88 (3) konk. ř. mohou býti zvoleni do výboru věřitelského nejen konkursní věřitelé, nýbrž i osoby, které nejsou konkursními věřiteli a jest též v § (4) k. ř. učiněno opatření, aby při schůzích věřitelského výboru nikdo ve své věci nehlasoval.

Podle § 88 (4) k. ř. může konkursní soud členy věřitelského výboru z důležitých důvodů, zejména když svých povinností zanedbávají, úřadů zbaviti. Již z tohoto znění patrně, že toliko z důležitých důvodů jest přípustno zbavení člena takového úřadu.

Volba JUDra T. za člena věřitelského výboru byla již usnesením krajského soudu potvrzena.

Napadeným usnesením nastalo zbavení JUDra T. úřadu jen proto, poněvadž jest konkursní soud náhledu, že jakožto člen věřitelského výboru by mohl nahlížeti do spisů správce podstaty ve prospěch svého mandanta X, jež v odpůřícím procesu proti němu u krajského soudu konkursní podstatou vedeném zastupuje, a tedy k újmě konkursní podstaty.

Uvážili se však, že JUDr. T. zastával již od svého ustanovení bez závady svůj úřad, že teprve dne 24. prosince 1926, tedy po 1½ roce správcem podstaty a třemi členy věřitelského výboru, jimiž bylo tvrzeno, že JUDr. T. by měl příležitost takřka ze spisů protistrany a zpráv ve prospěch svého klienta se informovati, ano i při poradách a hlasováních svůj vliv ve prospěch klienta svého uplatňovati, bylo učiněno podání na zbavení JUDra T. jeho úřadu, tu jest zřejmo, že důležitý zbavovací důvod dle § 88 (4) k. ř. zde není.

Jediná ta okolnost, že JUDr. T. jest právním zástupcem Xa, není překážkou pro jeho členství ve věřitelském výboru, neboť i konkursní věřitelé mohou býti členy a jen ve svých vlastních věcech, tedy také ve svých odpůřících sporech nemohou hlasovati (§ 89 [4] k. ř.).

V napadeném usnesení nejsou také určité skutkové okolnosti, nýbrž jen domněnky o udánlivém nahlížení do spisů správce podstaty vysloveny, při čemž nebylo ani blíže vysvětleno, jakým způsobem nahlížení do spisů správce podstaty — tedy třetí osoby — k újmě konkursní podstaty a ve pro-